

‘Η Ἀδελφὴ τῆς κ. Σακελλαρίου, ἐμφανισθεῖσα ἐπίσης ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Βαριετέ, εἶναι ἔργον κυρίας, ποὺ πρώτην φοράν μᾶς παρουσιάζεται ώς συγγραφεύς. Καὶ κάποια ἐπιείκεια κρίσεως θὰ ἐπεβάλλετο, ἀκόμη καὶ ἀν τὸ ἔργον ἦτο τελείως ἀδέξιον. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν — εὐτυχῶς δχι ἐπὶ τοῦ προκειμένου — θὰ ἦτο ἀξιοκατάκριτος ὁ θίασος ποὺ ὁ ἀνεβίβαζεν ἔνα τοιοῦτον ἔργον κερδοσκοπικῶς παρὰ ὁ εὐγενῆς καὶ συγγνωστὸς πόθος μιᾶς κυρίας ἀγαπώσης τὴν φιλολογίαν. Εἴπομεν δύμας· εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει

ἀνάγκη οὔτε ἴδιαιτέρας ἐπιεικείας οὔτε κατακρίσεως τοῦ θιάσου ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Διότι «‘Η ἀδελφὴ» παραβλητικῶς πρὸς τὰ συνήθη Ἑλληνικὰ ἔργα ἡμποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τὴν σκηνήν. — Μία ἐνάρετος κήρα 35 ἐτῶν, ποὺ ἔχει ἀδελφὴν νεωτάτην ἀναλαμβάνει νὰ ἡθικοποιήσῃ, χάριν τῆς καλῆς του μητρὸς μάλιστα, τὸν Στέφην, ἵνα νέον παραλυμένον. Ἐκεῖνος αἰσθανόμενος ἔρωτα ἡθικοποιεῖται. ‘Η Ἑλληνικὴ βαθμηδὸν τὸν ἀγαπᾶ καὶ αὐτή, ἀλλ’ ἐκδήλωσις δὲν ἀποτολμᾶται οὔτε ἀπὸ τὸν ἔνα οὔτε ἀπὸ τὸν ἄλλον. Πῶς τώρα δύο ἀνθρώποι μὲ νοῦν καὶ μὲ πεῖραν δὲν κατόρθωσαν νὰ ἔννοήσουν τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην των δὲν μᾶς τὸ ἔξηγεῖ ἡ συγγραφεύς. Μεταχειρίζεται μόνον συμβατικῶς τὸν δισταγμὸν καὶ τὴν ἄγνοιαν διὰ νὰ συνθέσῃ τὴν δευτέραν πρᾶξιν καὶ νὰ δώσῃ δραματικὰς σκηνὰς εἰς τὴν τρίτην. Διότι ἡ μητέρα τοῦ Στέφη συνεννοεῖται μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἑλλῆς — τὴν Τσουλίαν — ὥστε νὰ φανῇ τάχα ἡ τελευταῖα αὐτῇ ώς ἀγαπῶσα τὸν Στέφην καὶ ἀνταγωμένη, διὰ νὰ προκληθῇ ἔτσι ὁ ψυχικὸς σπαραγμὸς τῆς Ἑλλῆς καὶ νὰ φανερωθῇ ἡ ἀγάπη της. Τὸ τέλος εἶναι πρόδηλον: ἔξηγησις ἀμοιβαία καὶ ἔνωσις τῶν δύο ἀγαπωμένων. — Υπόθεσις χωρὶς ἀξιώσεις, πλοκὴ χωρὶς δραματικὰ ἀπρόοπτα, διάλογος ἀφελῆς καὶ μετρημένος ἀν καὶ εἰς πολὺ καθαρεύονταν, σκηνικὴ οἰκονομία δχι κακὴ τοῦ ἔργου τῆς νεοφανερώτου συγγραφέως.

Μίαν μονόπρακτον κωμῳδίαν τοῦ κ. Ν. Λάσκαρη ἔδωκεν ἐπίσης τὸ Βαριετέ. Εἶναι «‘Η σύζυγος» ἡ ἡ ὅποια διὰ πρώτην φοράν ἐπαίχθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔχει συνεπῶς δικαίωμα μνείας. Πολλὰ πρόσωπα (έπτα) δλίγη ἡ δρᾶσις. Χαρακτηριστικὸν τοῦτο παντοτεινὸν τοῦ κ. Λάσκαρη. Διάλογος μ' εὐφυολογίας, τεχνικὴ εἰσοδος καὶ ἔξοδος τῶν ἡθοποιῶν. Ἄλλα δύο χαρακτηριστικὰ ἐπίσης τοῦ κ. Λάσκαρη. «‘Η σύζυγος» εἶναι ἔνδος θεατρικοῦ συγγραφέως, ὁ ὅποιος τὴν παραμελεῖ. «Ἐνας φιλογύνης πολιορκεῖ τὴν καρδίαν τῆς παραμελημένης ἐπὶ δικτὼ δλόκληρα ἔτη — δὲν εἶναι πολλά; — καὶ ἀφοῦ γίνῃ μία σκηνὴ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, ἐμφαντικὴ τῆς ἀθλίας ἀδιαφορίας τοῦ ἀνδρός, κατόπιν εἰς νέαν ἐπίθεσίν του ὁ ἔραστης λαμβάνει ἔνα ράπισμα. Ὁ σύζυγος ἐπεοχόμενος, ἔννοιῶν καὶ ὑπερασπιζόμενος τάχα τὴν τιμὴν του λέγει εἰς ἐκεῖνον, ποὺ τὴν ἐπεβουλεύθη: «‘Αθλιε». Καὶ ἡ διπλοαδικημένη γυναῖκα φωνάζει τότε: «Εἰσθε ἀθλιοι καὶ οἱ δύο» — Καλὴ φράσις διὰ τὴν δρούσαν ἔγραφη, φαίνεται, δλον τὸ ἔργον, χωρὶς πολλὴν φροντίδα διὰ τὰ προηγούμενα τοῦ τέλους καὶ χωρὶς ἐπιμέλειαν.